

dermed vilde der for uden Renterne være en stadig rindende Indtægt. Men selv om man antog, at Statsanstalten blev lukket for fremtidig Tilgang, hvad der efter min Mening vistnok aldrig vil ske — jeg skal i saa Henseende bemærke, at Danmark paa dette Omraade staar aldeles ene i Verden; der er ikke nogen som helst Stat, der har en af den selv garanteret Livsforf. ansalt — vilde Staten kunne affledige den allerførste Del af Personalet skrafs, hvorved Driftsomkostningerne vilde blive formindskede ganske overordentligt, og der vilde da være rigeligt og mere til for at føre Driften til Ende, selv om man gif ind paa det Forslag, Udvalget her har stillet. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Laanene har den højt-ærede Finansminister allerede berigtiget sin Bemærkning; jeg skal blot tilføje, at det selvfølgelig altid forholder sig saaledes, at Livsforf. ansalten ikke udlæner paa sine Policer anderledes, end at den er fuldstændig sikker paa, at den aldrig kan tabe. Det vilde jo ogsaa være aldeles urigtigt, hvis Livsforf. ansalten gjorde noget andet. Jeg har liggende for mig Beretningen for Aaret 1890, og der staar udtrykkelig med Hensyn til disse Laan mod haandsaet Pant i Livsforf. ansaltens Policer, at Policerne skulle have større Godtgørelsesværdi end Laanene; men i øvrigt beder jeg den højtærede Minister undskyldte, at jeg har fremdraget Spørgsmaalet uden at underrette ham derom i Forvejen. Jeg skal til min Undskyldning bemærke, at det har ikke været Meningen, at jeg ønskede den højtærede Ministers Udtalelse derom i Djebløkket, jeg ønskede kun at henlede Opmærksomheden derpaa og bede om, at dette Punkt ogsaa maatte blive taget under Overvejelse.

Finansministeren (Strup): Det er jo ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at dersom man afsluttede Virksomheden for Statsanstalten saaledes, at den ikke modtog flere Forsikringer, ikke indgif paa ny Forsikringer, vilde der dog vedblive at tilflyde Driftsfondet Indtægter fra de Præmier, der endnu ere skyldige, men det er lige saa vist, at den Tid vilde komme, hvor ogsaa denne Indtægt ophørte. Det er ganske afgjort, at paa enhver Forsikringsanstalt som denne hviler der Forpligtelser udover den Tid, hvor Indskuddene komme. Den ærede Ordfører havde taget Anstod af, at jeg før havde nævnt, hvorfor jeg, i Mod sætning til Udvalget, ikke kunde erkende, at det, at Forslaget bortskar, ved Opgørelsen med en frivillig udtrædende, Helbredstilløget, kunde medføre i og for sig, at man ogsaa indskrænkede eller bortskar Driftstil-

løget, idet der efter min Mening ikke var nogen Sammenligning mellem disse to Punkter. Den ærede Ordfører bemærkede, at det for ham stod saaledes, at man vel, for uden at renoncere paa Helbredstilløget, kunde gaa videre og renoncere ogsaa paa noget af Driftstilløget. Men i saa Tilfælde har den ærede Ordfører ikke udtrykt Udvalgets Mening; thi Udtrykkene, Udvalget har brugt — og det er dem, jeg har holdt mig til — ere disse, at "Udvalget tiltræder ganske den Betragtning, der har ført til Lovforslagets § 2" — angaaende Helbredstilløget —, "men er tillige af den Mening, at de samme Grundsætninger bør følges med Hensyn til Driftstilløget." Jeg mener derfor, at jeg havde fuld Grund til at tro, at Udvalget i Virkeligheden havde parallelsæret de to Forhold. — Det er fuldstændig rigtigt, at Tantiømen ikke i og for sig er ubetydelig. Den ærede Ordfører ophyste om, hvor mange Tusinde Kroner den udgjorde i de Par sidste Aar, men jeg har ikke sagt, at Tantiømen i og for sig var ubetydelig, jeg har sagt, at dette Forslags Indvirkning paa Tantiømen var ubetydelig, og det tror jeg, den ærede Ordfører vil erkende. Jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa den Betragtning, at naar en foreslaaet Mindreindtægt for Anstalten holdes inden for saadanne Grænser, at Anstaltens Sikkerhed og Trivsel ikke trues, er den tilladelig. Jeg maa fastholde den Formening, at man maa se paa selve Bestaffenheden af de Forslag, hvorved enten Indtægten indskrænkes, eller Udgiften førges. Thi har man først opgivet at undersøge selve Grundlaget for Forslaget, det principielt rigtige eller urigtige deri, og kun tager Hensyn til det rent kvantitative: kan Anstalten taale Tabet eller ikke? vil jeg nok spørge, hvor man ender. Jeg fastholder derfor, at Udvalgets Forslag ikke er antageligt, naar der ikke kan gives nogen anden Begrundelse derfor end den, at det her drejer sig om et ubetydeligt Tab, som Anstalten meget godt kan taale. Jeg har fremhævet mine Grunde mod Forslaget og sagt, at jeg anser det for at være i og for sig irrationelt: det er irrationelt at give en Godtgørelse til dem, som ere indgaaede paa den for Anstalten mindre fordelagtige Afkord, at betale gennem en aarlig Præmie i Stedet for at betale en Gang for alle. De, der have betalt en Gang for alle, saa jo intet tilbage. Jeg har endvidere sagt, at det var irrationelt at lade Anstalten staa med udækket Udlæg over for dem, der foretrakke frivillig at ophæve Kontraktforholdet. Saa længe saadanne Ulemper klæbe ved Forslaget, er jeg af den Formening, at et saadant Forslag ikke